

[Inge Fischer Møller]

eksempel, jeg nævnte, med den tidligere socialminister.

Jeg vil også godt se hr. Askjær Jørgensen i øjnene – hvis ellers det behager hr. Askjær Jørgensen at kigge herop – og sige, at jeg er overhovedet ikke flov over det, vi i socialdemokratiet har foretaget for pensionisterne – tværtimod. Hvis ikke vi havde været der som garant sammen med andre partier, som har støttet os, for at sikre rimelige og gode levevilkår, havde situationen set anderledes ud.

Op det, jeg måske som sidste ord i denne omgang skal sige, er, at hvis fremskridtspartiet får magt, som det har agt, så er der ingen tvivl om, at det sikkerhedssystem, vi har opbygget, hvor vi sikrer dem hjælp, der er svage, bliver nedbrudt, og det ønsker jeg ikke.

Hvis jeg ved at rende op og ned ad talerstolen kan gøre hr. Askjær Jørgensen træt eller forvirret eller noget andet, vil jeg godt sige, at så kan det for mig i dag godt blive et maratonløb.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Hvis det skulle lykkes fru Inge Fischer Møller at gøre hr. Askjær Jørgensen endnu mere forvirret, vil jeg blive dybt imponeret.

Derudover om den sociale pensionsfond. Det var en fond, der blev oprettet, som hr. Askjær Jørgensen ved, i 1970. Det var en fond, hvortil alle undtagen de helt ældre indbetalte direkte uden om den normale skatteskala. Det var en fond, hvis midler skulle bruges til tillægspension og ikke noget andet. Det er sådan, at hvis man havde fortsat opbygningen af fonden og startet udbetalingerne fra den, som man vedtog det i 1970, ville hver enkelt pensionist få noget i retning af 5.000–7.000 kr. om året direkte.

Så kommer hr. Askjær Jørgensen og forklarer os, at i virkeligheden er det helt omvendt, for det skal ikke sådan være med lodder og trisser. Det, fremskridtspartiet ønsker, er at gøre tingene direkte. Den direkte facon består altså i, at først stopper man indbetalingerne til den sociale pensionsfond, derefter tager man midlerne fra den sociale pensionsfond og flytter dem over i statskassen, og som det tredje trin i den direkte proces forsøger man så at få pengene fra statskassen og ud til de enkelte pensionister. Ja men for det første er det da – om noget – en proces med

lodder og trisser. For det andet ved hr. Askjær Jørgensen ganske udmærket, at det er totalt og aldeles blottet for politisk realisme. De andre, vi har den glæde at gå sammen med herinde til hverdag, vil da aldrig gå med til noget, der bare ligner det, og hr. Askjær Jørgensen ved det. Det, det handler om, er, at engang havde vi en fond, der, hvis man havde fortsat det, man vedtog i 1970, direkte ville have givet 5.000–7.000 kr. til hver enkelt pensionist.

Så har man lavet nogle krumspring – og det har fremskridtspartiet også – som har været med til at forhindre, at de 5.000–7.000 kr. blev betalt. Det er rigtigt, at man har brugt midler fra den sociale pensionsfond til boligydelse, til varnehjælp og mange andre ting. Det har ikke noget som helst med tillægspension at gøre. Det har at gøre med forbedring af pensionisternes vilkår. Det er godt nok, og det holder vi meget af, men det har ikke noget med tillægspension at gøre.

Op jeg forstår stadig væk ikke, hvordan det kan blive mere direkte at lave alle de dér julenumre, som alligevel ikke kan lade sig gøre.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg tilgiver fru Inge Fischer Møller, at hun end ikke er i stand til at blive flov over den politik, socialdemokratiet har ført over for vore ældre. Det fortæller lidt om, hvordan man er i socialdemokratiet, og det holder vi så op med at bore mere i, for ellers bliver fru Inge bare vred igen.

Så kan jeg sige, at jeg ser mig ikke i stand til at forklare hr. Tinning, hvordan det er bedre for folkepensionisterne, når vi har en bedre økonomi i samfundet, men jeg tror nok, det er helt urealistisk at få gennemført den måde at gøre det på, som VS vil, så det synes jeg heller ikke vi behøver at gå ind i. Det er nok ret spildt.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Jeg er næsten ked af at skulle afbryde diskussionen, men der bliver jo mulighed for at genoptage den.

Det, jeg egentlig ville sige om socialministerens redegørelse, var, at den først og fremmest var et oplæg til samarbejde. Det kan jo lyde lidt ironisk på baggrund af den debat,